

Arrest

nr. 98 572 van 8 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 4 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 november 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster werd op 18 november 2012 in onregelmatig verblijf aangetroffen op het Belgische grondgebied. Op 19 november 2012 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Dit is de bestreden beslissing, die op 19 november 2012 ter kennis werd gebracht van verzoekster en waarvan de motieven als volgt luiden:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering
Ordre de quitter le territoire avec interdiction d'entrée et maintien en vue d'éloignement*

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie L.M., attaché

En exécution de la décision du délégué de la Secrétaire d'Etat à l'Asile et la Migration, et à l'intégration sociale L.M., attaché wordt aan il est joint à/au

de genaamde M.I.(...) die de Algerijnse nationaliteit heeft,

La nommée M.I. (...) de nationalité Algérienne

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des Etats suivants :

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovaquie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchèque (3) saufs'elle possède les documents requis pour s'y rendre (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

L'ordre de quitter le territoire est assorti d'une interdiction d'entrée prise en vertu de l'article 3, alinéa 1er, 9° de la loi du 15 décembre 1980

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen: Visa C, geldig van 5.8.2012 tot 4.8.2013 gedurende 90 dagen, (binnenkomst op 9.8.2012)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

□ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ Krachtens artikel 27, §1, tweede lid van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land, indien hij beschikt over een geldige verblijfstitel of een tijdelijke verblijfsvergunning van een verdragsluitende Staat, terugg geleid worden naar de grens van deze Staat of met deze Staat als bestemming ingescheept worden.

□ Krachtens artikel 27, § 2, van de voornoemde wet van 15 december 1980 worden de bepalingen van artikel 27, § 1, van de wet van 15 december 1980 toegepast op de vreemdeling die een verwijderingsbesluit heeft ontvangen dat overeenkomstig artikel 8bis van de voornoemde wet van 15 december 1980 genomen is.

S Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

En vertu de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, une décision d'éloignement est prise à l'égard du ressortissant d'un pays tiers sur base des motifs suivants :

2° s'il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé; Visa C valable du 5.8.2012 jusqu'au 4.8.2013 pent 90 jours, (cachet d'entré dd. 9.8.2012)

8° s'il exerce une activité professionnelle indépendante ou en subordination sans être en possession de l'autorisation requise à cet effet;

D En vertu de l'article 27, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, l'étranger qui a reçu l'ordre de quitter le territoire ou l'étranger renvoyé ou expulsé qui n'a pas obtempéré dans le délai imparti peut être ramené par la contrainte à la frontière de son choix, à l'exception en principe de la frontière des Etats parties à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique, ou être embarqué vers une destination de son choix, à l'exclusion de ces Etats.

O En vertu de l'article 27, § 1er; alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 précitée si le ressortissant d'un pays tiers, s'il dispose d'un titre de séjour ou d'une autorisation de séjour provisoire en cours de validité, délivrés par un Etat partie, il pourra être ramené à la frontière de cet Etat ou être embarqué à destination de cet Etat.

O En vertu de l'article 27, § 2, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, les dispositions de l'article 27, §1er, de la loi du 15 décembre 1980 sont appliquées à l'étranger qui a reçu une décision d'éloignement prise conformément à l'article 8bis de la loi du 15 décembre 1980 précitée

En vertu de l'article 27, § 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, le ressortissant d'un pays tiers peut être détenu à cette fin pendant le temps strictement nécessaire pour l'exécution de la décision d'éloignement.

article 74/14 §3, 1°: il existe un risque de fuite

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft reeds sedert 09.08.2012 (inreisstempei), langer dan drie maand in het Rijk/op het grondgebied van de Schengenstaten.

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV nr zal opgesteld worden door de arbeidsinspectie Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar toestemming.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied langer dan drie maand, sinds 09.08.2012. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was, bestaat er een risico dat zij haar illegale praktijken verder zet.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Algiers

MOTIF DE LA DECISION

L'intéressé(e) demeure dans le Royaume/sur les territoires des Etats Schengen depuis le 09.08.2012.

Pas de permis de travail/Pas de carte professionnelle - PV n° va être rédigé par l'inspection de travaille L'intéressé n'a pas d'adresse officielle en Belgique

En application de l'article 7, alinéa 2, de la même loi, il est nécessaire de faire ramener sans délai rintéressé(e) à la frontière, à l'exception des frontières allemande, autrichienne, danoise, espagnole, estonienne, finlandaise, française, grecque, hongroise, islandaise, italienne, lettonne, liechtensteinoise, lituanienne, luxembourgeoise, maltaise, norvégienne, néerlandaise, polonaise, portugaise, tchèque, slovaque, Slovène, suédoise et suisse pour le motif suivant :

L'intéressé(e) n'a pas volontairement quitté avant l'expiration de son autorisation.

L'intéressé(e) réside sur le territoire des Etats Schengen depuis le 09/08/2012 (inreisstempel), plus que trois mois. Elle ne respecte pas la réglementation en vigueur. Il est donc peu probable qu'elle obtempère à un ordre de quitter le territoire qui lui serait notifié.

Vu que l'intéressé(e) était en train de travailler sans permis, il existe un risque qu'elle poursuive son comportement illégal.

En application de l'article 7, alinéa 3, de la même loi, l'exécution de sa remise à la frontière ne pouvant être effectuée immédiatement, l'intéressé(e) doit être détenu(e) à cette fin ;

Il y a lieu de maintenir l'intéressé(e) à la disposition de l'Office des Etrangers dans le but de la faire embarquer à bord du prochain vol à destination d'Alger .

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie(maximum drie jaar) omdat:

01° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

En vertu de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de trois(maximum trois ans), parce que:

*Z*71 ° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;*

02° l'obligation de retour n'a pas été remplie.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Geen arbeidskaart/Geen beroepskaart - PV nr zal opgesteld worden door de arbeidsinspectie Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

MOTIF DE LA DECISION:

Pas de permis de travail/Pas de carte professionnelle - PV n° va être rédigé par l'inspection de travaille L'intéressé n'a pas d'adresse officielle en Belgique »

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd per bode op 28 januari 2013 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij geen nota heeft ingediend.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing bevat verschillende onderdelen maar betreft één beslissing, die weliswaar verschillende componenten heeft maar die in rechte één en ondeelbaar is. (cfr. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Wanneer een middel gericht tegen een onderdeel van de bestreden beslissing gegrond is, moet de bestreden beslissing in haar geheel vernietigd worden, gelet op een goede rechtsbedeling.

3.2. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de vreemdelingenwet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre het beroep ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft. Het beroep is in de mate dat het gericht is tegen een maatregel van vrijheidsberoving dan ook onontvankelijk.

3.3. Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat verzoekster op 19 december 2012 werd overgedragen aan Frankrijk.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ter zitting van 22 februari 2012 zet de raadsman van verzoekster inzake het belang uiteen dat hij nog steeds volhardt in het onderhavig beroep omdat het inreisverbod nog steeds actueel is.

Aangezien de bevelscomponent van de bestreden beslissing reeds werd uitgevoerd, kan de verzoekster geen voordeel meer halen uit het ingestelde beroep, in zoverre dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Anderzijds kan niet worden ontkend dat verzoekster wegens het inreisverbod dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing een nadeel ondervindt daar het inreisverbod nog steeds effecten sorteert en dat een vernietiging ervan aan de verzoekster een tastbaar voordeel verschaft.

Zoals reeds in punt 3.1. vastgesteld, betreft de bestreden beslissing één beslissing, die weliswaar verschillende componenten bevat, maar zij is in rechte één en ondeelbaar, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet kan van worden afgesplitst (cfr. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Indien een middel dat gericht is tegen het inreisverbod gegrond is, dient de bestreden beslissing derhalve in haar geheel vernietigd te worden. Derhalve noodzaakt dit een onderzoek van de middelen betreffende het inreisverbod.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen het inreisverbod

4.1. De verzoekster voert in een eerste en enige middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, artikel 2 *iuncto* artikel 3, eerste lid, 9° van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekster licht dit middel als volgt toe:

“11.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iederen bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

Alleszins mag duidelijk blijken dat verzoekende partij genoegzaam, constant en continu aangaf over de nodige identiteitspapieren en reisdocumenten te beschikken; dat haar conform artikel 2 van de Vreemdelingenwet en er gedurende maximaal 3 maanden te verblijven.

11.1.2. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

11.1.3. *In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat het weinig waarschijnlijk is dat zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd werd. Verzoekende partij heeft nooit de kans gekregen omdat dit mogen bewijzen.*

11.1.4. *Naast de materiële motiveringsplicht, houdt de thans bestreden beslissing dus tevens een manifeste schending in van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.*

Zoals Uw Raad reeds herhaaldelijk benadrukte, legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

Er valt niet in te zien waaruit verwerende partij afleidt dat verzoekende partij niet in staat zou zijn om zelfstandig te vertrekken.

Noch op het vlak van de verblijfplaats van verzoekende partij, noch op vlak van vrijwillige terugkeer van verzoekende partij blijkt enig onderzoek te zijn gebeurd of enigszins iets te zijn geverifieerd. Dit is onzorgvuldig en onredelijk. Niet met alle elementen in het dossier werd rekening gehouden, en bepaalde essentiële afwegingen zijn niet gemaakt. Er kan geenszins op redelijke wijze worden voorgehouden dat dit wel zou zijn gebeurd.

Waarom ook een 'risico op onderduiken' zou bestaan, of waarom verzoekende partij zich zou onttrekken aan de justitie, wordt door verzoekende partij niet uiteengezet.

De thans bestreden beslissing maakt dan ook een schending uit van het rechtszekerheidsbeginsel.

11.1.5. *Dit alles gaat niet op.*

Dit is schrijnend en maakt een regelrechte aanfluiting van de rechtstaat uit.

De thans bestreden beslissing houdt een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

Een dergelijke bestreden beslissing, die kennelijk afbreuk doet aan meerdere beginselen, wettelijke bepalingen en grondrechten, mag minstens verwacht worden in een deugdelijke en grondige motivering te voorzien.

Dit is in casu niet het geval.

De bestreden beslissing wordt geenszins ondersteund door feitelijke en juridisch draagkrachtige motieven, kwam onzorgvuldig en onredelijk tot stand, en schendt het rechtszekerheidsbeginsel.

11.1.6. *Bovendien vormt artikel 3, 9° van de Vreemdelingenwet geen bepaling 'krachtens' dewelke een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.*

Deze wetsbepaling voorziet enkel omstandigheden waarin de met grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, o.m. (9°) wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is.

Hiermee verduidelijkt verzoekende partij geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijk ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan'. Waarom dit niet werd toegestaan, en waarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt.

Omtrent het inreisverbod dient dan - strikt genomen - eigenlijk een schending van de formele motiveringsplicht te worden aangenomen.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een recent arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

3.7. *De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met da specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 18 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L 24 december 2008, afl 348,98 e.v.)*

in die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en hst inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek

overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.' (Parl.St Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. in de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekster, hoewel de verzoekster tijdens zijn verhoor door de politie van Brussel aangaf dat hij in België was omwille van het bijwonen van het huwelijk van een neef alsook dat hij in Bockstael logeerde bij zijn neven. Dit verhoor is gehecht aan het PV nr. (...) waar in de bestreden beslissing naar wordt verwezen en bevindt zich in het administratief dossier.

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangewend betreffende inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd.

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

A fortiori is dit in casu het geval aangezien verzoekende partij thans nog niet in rechte veroordeeld is. Sterker nog: op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen was zelfs nog geen PV opgemaakt.

11.1.7. De gehele thans bestreden beslissing is onherroepelijk gevestigd. Het enig middel is ernstig en gegrond."

4.2. De Raad wijst erop dat het aangevoerde middel enkel wordt onderzocht in zoverre het betrekking heeft op het inreisverbod.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). De Raad stipt aan dat verzoekster door louter te stellen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel, nalaat concreet te verduidelijken op welke wijze het rechtszekerheidsbeginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden, minstens er niet in slaagt om een schending van dit beginsel aan te tonen.

Dit onderdeel van het middel kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd

4.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.4 De verzoekster betoogt dat de motivering inzake het opleggen van het inreisverbod gebrekkig is.

4.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet, en niet op artikel 3, 9° van de vreemdelingenwet, zoals de verzoekster verkeerdelijk voorhoudt. Een schending van artikel 3, 9° van de vreemdelingenwet kan *in casu* dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

4.6. Krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet gaat een bevel om het grondgebied te verlaten gepaard met een inreisverbod wanneer voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of wanneer een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

In casu, stelt de bestreden beslissing dat een inreisverbod wordt voorzien omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

4.7. Verzoekster betoogt dat niet wordt verduidelijkt waarom er geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Krachtens artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet kan van de vrijwillige vertrektermijn worden afgeweken, onder meer wanneer er een risico op onderduiken bestaat.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing daaromtrent wordt verduidelijkt dat de betrokkene geen arbeidskaart noch een beroepskaart heeft, dat een PV zal worden opgesteld door de arbeidsinspectie en dat betrokkene geen officiële verblijfplaats heeft in België. Voorts wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat er een risico op onderduiken bestaat. Daarvoor wordt verwezen naar het feit dat verzoekster langer dan drie maanden op het Schengengrondgebied verblijft, dat zij de reglementering niet respecteert en dat het dus weinig waarschijnlijk is dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt eveneens verwezen naar het feit dat betrokkene zonder arbeidskaart aan het werk was waardoor er een risico bestaat zij haar illegale praktijken verderzet.

4.8. De Raad stelt bij nazicht van de stukken in het administratief dossier vast dat deze motieven steun vinden in het administratief dossier.

Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 18 november 2012 blijkt inderdaad dat verzoekster werd betrapt op zwartwerk tijdens een arbeidsinspectie te Gent. Waar verzoekster stelt dat zij thans nog niet in rechte veroordeeld is en dat op het moment van de bestreden beslissing zelfs nog geen PV was opgemaakt, wijst de Raad erop dat het feit dat betrokkene nog niet in vervolging werd gesteld of veroordeeld noch het feit dat op het moment van de bestreden beslissing nog geen PV werd opgemaakt, niet tot gevolg heeft dat de verwerende partij bij het nemen van de beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten, die door verzoekster niet worden betwist noch weerlegd, en dit los van de vraag of deze feiten nog leiden tot een veroordeling. De Raad wijst erop dat zwartwerk krachtens artikel 7, 8° van de vreemdelingenwet tevens een motief uitmaakt voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Voorts werd vastgesteld dat verzoekster illegaal op het grondgebied verbleef. De bestreden beslissing vermeldt dat verzoekster het Belgische grondgebied binnengekomen is met een nationaal paspoort voorzien van een Schengenvisum type C op 9 augustus 2012 waarbij wordt verwezen naar de inreisstempel in het paspoort van verzoekster. Waar verzoekster betoogt dat zij "*genoegzaam, constant en continu aangaf over de nodige identiteitspapieren en reisdocumenten te beschikken*" conform artikel 2 van de vreemdelingenwet en deze haar toelaten er gedurende maximaal drie maanden te verblijven, stelt de Raad vast dat verzoekster niet betwist noch weerlegt dat zij op 9 augustus 2012 het Belgische grondgebied is binnengekomen. Uit het gegeven dat verzoekster op 9 augustus 2012 het Belgisch grondgebied is binnengekomen volgt dat op 18 november 2012 de verzoekster niet langer meer op legale wijze verbleef op het Belgisch grondgebied.

De verzoekster toont met haar summier betoog niet aan dat de verwerende partij zijn beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de beslissing is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

4.9. In zoverre verzoekster volhoudt dat er geen onderzoek is gebeurd, dat niet met alle elementen in het dossier rekening werd gehouden en dat bepaalde essentiële afwegingen niet zijn gemaakt, stelt de Raad vast dat verzoekster dit algemeen betoog niet concretiseert en individualiseert. Verzoekster blijft in gebreke om aan te tonen met welke elementen concreet rekening moest worden gehouden. Het komt niet aan de Raad toe om uit dit summier betoog de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening zou gehouden zijn. De aangevoerde kritiek geeft te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de verwerende partij. Het komt de Raad echter geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen.

Ten deze stelt de Raad vast dat verzoekster met haar summier en algemeen betoog derhalve er niet in slaagt om aan te tonen dat de verwerende partij op basis van deze feitelijke vaststellingen op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat er voldoende objectieve en ernstige elementen aanwezig zijn om een risico op onderduiken af te leiden, noch dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze n.a.v. dit risico op onderduiken een inreisverbod heeft opgelegd.

4.10. In dezelfde orde stelt de Raad vast dat verzoekster niet verduidelijkt op welke wijze artikel 2 van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing, met name het inreisverbod, wordt geschonden daar deze bepaling enkel de toelating tot het grondgebied betreft. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 9 augustus 2012 werd toegelaten op het Belgisch grondgebied. Een schending van dit artikel kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

4.11. Verzoekster klaagt ook aan dat er niet wordt verduidelijkt waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, meer bepaald waarom een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd. Verzoekster verwijst naar een arrest van de Raad.

De Raad wijst erop dat elke zaak individueel beoordeeld dient te worden. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn in wezen mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken en hebben geen bindende precedentswaarde. De Raad dient op zich dan ook niet in te gaan op de door verzoekster aangehaalde rechtspraak (cfr. RvS 16 december 2009, nr. 198.981).

In zoverre verzoekster meent dat de formele motiveringsplicht werd geschonden, wijst de Raad erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat verzoekster in haar enig middel enkel een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert en dat uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan haar geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoekster de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van haar geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op haar individuele situatie, slaagt verzoekster er niet in om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de bestreden beslissing volstaat niet om afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing. In zoverre verzoekster met haar kritiek aangeeft een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak te maken dan die van de verwerende partij, herhaalt de Raad dat, al mocht hij daaromtrent een ander oordeel hebben, in het kader van zijn annulatiebevoegdheid hij zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats mag stellen van die van de bevoegde overheid.

4.12. De Raad besluit dat de verzoekster niet aantoonde dat de verwerende partij op basis van incorrecte feiten of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld en gemotiveerd m.b.t. het inreisverbod. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van het redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het middel is, in zoverre het ontvankelijk is, niet gegrond

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES